STEPHANIE STEEL

TRENUL DE LA PERONUL 2

Traducere:
Timea Horvath

NICULESCU fiction

Unu

Aerul cald o lovește din plin pe Jess, suflându-i părul în față, împreună cu o cantitate mică de praf ridicat de pe peron. Clipește, își scutură șuvițele și își șterge ochii cu dosul mâinii, în timp ce un scârțâit confirmă sosirea metroului.

Slavă Domnului.

A fost *o seară* grea.

Un sentiment de vinovăție o cuprinde, în timp ce se dă într-o parte pentru a lăsa pasagerii care coboară să își continue drumul. După ce se strecoară spre capătul peronului, urcă în vagonul din față, departe de micul grup care așteaptă înghesuit în mijloc. Este aproape miezul nopții, ultimul metrou spre casă, și mai sunt doar câțiva pasageri care așteaptă, dar totuși Jess vrea liniște – un confort garantat de obicei într-un vagon din capăt. Se lasă pe scaun și scoate telefonul din buzunarul trenciului, în timp ce ușile emit un semnal sonor care anunță că se vor închide în curând. Se uită la el și se gândește să îi trimită un mesaj lui Liv, care a lucrat în seara aceasta și nu a putut să vină la petrecere.

Iar simte acea urmă de vinovăție. Poate că este prea dură cu Nicole. Nimeni altcineva de la serviciu nu s-a obosit să încerce să ia legătura cu ea de când a plecat de la Met anul trecut. Chiar și Liv, cea mai bună prietenă, pare să o fi uitat în ultima vreme, fiind absorbită de noul ei job în cadrul

Unității pentru Sclavie Modernă și Răpiri. Jess se bucură pentru ea, desigur, dar îi lipsesc discuțiile lor, glumele lor. Glumele despre Nicole. Trenul se pune în mișcare iar Jess deschide chatul WhatsApp cu Liv, ultimele mesaje fiind trimise cu o săptămână în urmă, Liv spunând că nu poate ieși la băut, dar „*noroc!*" cu un *emoji* care face cu ochiul.

Tastează o serie de mesaje și apasă pe „trimite".

Nicole a fost foarte *Nicole* în seara asta 😂

Îți povestesc data viitoare.

Sper că totul e OK la serviciu!

Jess își bagă telefonul înapoi în buzunar, încrezătoare că mesajele se vor trimite când telefonul ei se va conecta la WiFi-ul slab de la una dintre stațiile următoare. Se uită prin vagon. Nu are chef de muzică sau de podcasturi în seara asta. În schimb, vrea să retrăiască seara la nesfârșit, întrebându-se dacă Nicole are dreptate. Că arată „*așaaa* de mult ca o mamă acum!", orice ar însemna asta. Sau că „Doamne, n-ai zice că ai fost detectiv-inspector!"

Este adevărat? Și-a pierdut Jess atât de mult din vechea personalitate?

Nicole a rămas sub vechea lor comandă, integrându-se perfect în clubul băieților cu personalitatea ei îndrăzneață și nepăsătoare. Are obiceiul de a clipi inocent din ochii ei mari și albaștri atunci când Liv și Jess se plâng despre misoginismul băieților, de parcă habar n-are despre ce vorbesc. Desigur că și Nicole s-a confruntat cu toate acestea, dar le-a făcut față devenind celebra „fată cool" a lui Gillian Flynn. Liv și-a canalizat furia într-un transfer și o promovare.

Iar Jess... ei bine, Jess a demisionat.

Se trezește din visare și scoate telefonul din buzunar. Așa își amintește prioritățile. Două fetițe, de nouă și patru ani, cu ochii căprui închiși și pătrunzători ai tatălui lor. Ele stau de o parte și de alta a unui Staffordshire Bull Terrier de culoare maro deschis. Jess zâmbește. Merită. *Ele* merită. Ultimul an petrecut alături de ele, ducându-le și luându-le de la școală, participând la toate activitățile de weekend, făcând plimbări lungi și relaxate cu cățelușa Honey în mijlocul zilei. Aceste lucruri compensează neglijarea anterioară din cauza unui job solicitant, cu un program de lucru imprevizibil.

Pune din nou telefonul deoparte, mulțumită de alegerile pe care le-a făcut în viață.

Dar, când se uită iar prin vagon, are o senzație familiară. O senzație pe care a încercat să o ignore, deoarece a început să se instaleze în ultimele șase luni, când strălucirea șomajului a început să pălească. Senzația de *plictiseală*.

Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în costum, care stă vizavi de ea, se mișcă, iar Jess își dă seama că se holbează la el, absorbită de propriile gânduri. Zâmbește, ca să își ceară scuze, și se întoarce, jenată. Nimeni nu vrea să fie prins într-un metrou târziu în noapte, cu un ciudat care se uită fix la el. Bărbatul are pielea măslinie și părul rar, cărunt, iar din pungile de sub ochi și cravata slăbită de la gât, își dă seama că abia a ieșit de la serviciu. Jess recunoaște expresia unei zile lungi și a unei nopți târzii, precum și perspectiva unei dimineți care urmează să înceapă devreme, în câteva ore. Aerul este sufocant. Cuvintele lui Nicole îi revin în minte, iar Jess se înfurie din nou. *Nu* arată chiar *așaaa* de mult ca o mamă.

Are un tatuaj, pentru numele lui Dumnezeu.

Își abate atenția de la omul de afaceri și zărește un cuplu de adolescenți ghemuiți la capătul rândului ei de scaune,

lipiți de separatorul curbat din sticlă din fața ușilor. Băiatul este alb, are câteva pete roz pe maxilar, părul castaniu și un breton care se pare că a revenit la modă. Fata este de culoare, are părul împletit în codițe lungi, cu extensii roz strălucitoare, și poartă adidași cu platformă și pantaloni evazați din lycra. Se emoționează și se întreabă cât timp va mai dura până când fetele ei se vor giugiuli cu băieții în metrou.

Giugiuli.

Doamne, poate că este chiar *așaaa* o mamă.

Lăsând cuplul de adolescenți să se tot sărute și să chicotească la glumele șoptite, Jess se uită în celălalt capăt al vagonului, unde se află o singură persoană. Un bărbat alb stă pe scaunele demodate din mijloc, așezate față în față și atât de aproape încât, la ora de vârf, trebuie să îți răsucești genunchii în unghiuri complicate pentru a nu te freca de persoana din fața ta. Este întins pe scaune, sprijinit pe spate, cu picioarele întinse într-un unghi larg, ocupând tot spațiul. Chiar dacă acest ultim metrou al nopții nu este aglomerat, Jess are senzația că acest bărbat ar fi stat așa chiar dacă un grup de călugărițe vârstnice ar fi urcat. Fața lui este roz și se încruntă la o doză de bere. Jess se gândește să îi spună că nu mai ai voie să bei în metrou, detectivul-inspector fiind încă undeva în interiorul ei un adept al respectării legii și ordinii. Dar Jess este doar o mamă acum și nu are energia necesară pentru a se certa din cauza unei doze de bere.

Metroul se oprește la Oxford Circus și un grup zgomotos de persoane care par a fi studenți se revarsă în vagon. Ignoră scaunele și se așază lângă uși.

— Ai văzut fața porcului ăluia când Dale i-a strigat să se întoarcă la fermă?

O fată cu părul negru și creț și pielea maro deschis râde cu prietena ei, iar Jess observă că au pancarte. În sinea ei,

simte compasiune pentru bieții polițiști care au fost trimiși să supravegheze protestul. Întorcând capul, încearcă să vadă una dintre pancarte, întrebându-se care este motivul protestului. Dar grupul continuă să se miște.

O altă femeie îi atrage atenția lui Jess în timp ce încearcă să își satisfacă curiozitatea cu privire la protest. Femeia se *fâțâie* (nu există alt cuvânt pentru a descrie ce face) pentru a ocupa un loc pe scaunul de lângă băutorul de bere. Este extrem de cool, cu o siluetă lungă și zveltă. Fața ei este perfect machiată, cu sprâncene puternic evidențiate și buze roșii. Probabil este cu doar câțiva ani mai în vârstă decât studenții, se gândește Jess, dar felul în care se poartă, cu jacheta de piele, bijuteriile grele din aur și blugii în stilul anilor nouăzeci atârnați de șolduri, o face să pară mai în vârstă. Scoate telefonul și începe să facă o serie de selfie-uri, cu fața perfect încadrată pe fundalul colorat și pătat de tutun al trenului Bakerloo din spatele ei.

Un bip răsună din nou în vagon, indicând că ușile sunt pe punctul de a se închide și, chiar la timp, o femeie sare înăuntru și se împiedică în lateral în cizmele cu toc.

Pare să se gândească pentru o clipă să se așeze pe scaunele demodate, apoi se îndreaptă cu un zâmbet spre rândul de scaune al lui Jess și se prăbușește pe unul, la câteva locuri distanță de omul de afaceri obosit. Poartă o rochie neagră cu mâneci lungi, până la jumătatea coapselor, care este atât de bine croită încât Jess știe că trebuie să fie de designer. Îi zâmbește lui Jess când privirile lor se întâlnesc accidental, apoi își aruncă părul lung și roșu peste umăr în timp ce se răsucește pe scaun pentru a căuta în geanta Celine din piele maro, care a rămas pe jumătate prinsă în spatele ei când s-a așezat. Își pune în poală un portofel, o cutie mototolită de tampoane, o pudrieră Bobbi Brown și o pensulă, înainte ca, în cele din

urmă, să scormonească în fundul genții și să își recupereze telefonul. Jess zâmbește în sinea ei, gândindu-se că această femeie a avut cu siguranță o noapte bună, dacă și-a uitat telefonul în adâncul genții. Telefonul lui Jess a stat cu fața în sus pe masa de lângă răcitorul de vinuri pe tot parcursul serii. Aparent, pentru a fi pe fază dacă e vreo urgență acasă, dar Jess știa că fetele și Alex vor fi bine.

De parcă i-ar citi gândurile, femeia roșcată ține partea de jos a telefonului la gură și începe să înregistreze un mesaj vocal șoptit. Cuvintele sunt răgușite de efortul de a-și menține vocea joasă, dar volumul nu este prea bine reglat. Jess zâmbește în sinea ei.

— Scuze, iubitule, șuieră femeia, nu ți-am răspuns la apeluri. Am băut câteva martini. Face o pauză și chicotește vinovată. Știu că n-ar fi trebuit, dar câteva pahare nu fac rău, și m-am comportat atât de bine în ultima vreme. Apropo, am cumpărat un cadou pentru nunta lui Sascha și Dan, magazinul Selfridges avea reduceri, așa că le-am luat un set Le Creuset. Oricum, sunt în metrou acum, nu mai am mult, știu că te trezești devreme mâine, așa că o să fiu foarte silențioasă când ajung acasă – te iubeeesc.

Ea prelungește ultimul cuvânt cu un gest satisfăcut și trimite mesajul. Îi aruncă lui Jess un alt zâmbet vinovat și începe să își rearanjeze geanta.

Grupul de protestatari domină vagonul cu discuțiile lor. Omul de afaceri obosit își lasă capul în mâini, clipind de parcă ar vrea să închidă ochii. Cuplul de adolescenți ar putea, la fel de bine, să fie complet singur pe o insulă pustie, având în vedere interesul pe care îl acordă celorlalți pasageri.

Trenul încetinește, pregătindu-se pentru o altă oprire, iar când ușile se deschid cu un bip, un țipăt puternic răsună în tren.

Doi

Jess ridică brusc capul, doar pentru a vedea cuplul de adolescenți râzând în hohote, în timp ce fata ține telefonul în mână, filmându-și iubitul țipând dramatic, înainte de a-l întoarce pentru a surprinde privirile șocate ale celorlalți pasageri. Jess simte că bătăile inimii încep să se calmeze, adrenalina luând-o prin surprindere, și își ia privirea de la telefonul adolescentei. Este permis așa ceva? Se pot filma la întâmplare străini în zilele noastre? Jess se gândește că nu a auzit niciodată de o lege care să interzică acest lucru. Ridică privirea, verificând unde se află. Regent's Park. Încă o stație și apoi urmează să schimbe la Baker Street pentru linia Jubilee, care o duce spre nord, spre casă.

La început, pare că toată mulțimea de studenți a coborât. Dar când ușile se închid din nou, Jess observă că unul dintre ei a rămas în urmă, fluturând mâna în semn de rămas-bun. Oriunde se duc prietenii ei, fata cu părul creț și des nu poate să meargă și se simte deja exclusă. Acum că grupul s-a risipit, Jess poate citi sloganul de pe pancarta fetei, pe care o ține în fața ei în timp ce caută un loc. *Da, Toți bărbații* este scris cu marker negru, cu dungi de cerneală vizibile unde au fost colorate literele groase. Fata poartă și un tricou negru cu textul *Nu mi-o cer* imprimat cu litere albe clare. Jess își amintește

de un caz de viol la care a lucrat cu ani în urmă, pe vremea când era detectiv. Diligența și orele pe care le-a dedicat construirii unui dosar cu dovezi solide au fost degeaba, când juriul l-a declarat pe tip nevinovat după ce apărarea prezentase nenumărate videoclipuri și poze cu victima dansând în stare de ebrietate cu agresorul în orele dinaintea agresiunii.

Bravo acestor studenți, se gândește Jess. Uneori, în ciuda lucrurilor rele pe care le-a văzut în anii de serviciu, are totuși o fărâmă de speranță pentru lumea pe care o vor moșteni fiicele ei. Protestatara aruncă o privire spre rândul de scaune cel mai gol, unde băutorul de bere cu fața roz se uită urât la pancarta ei, cu gura ușor deschisă, de parcă ar avea ceva de spus în legătură cu asta. Și, după expresia feței, Jess nu crede că comentariul său va fi unul pozitiv. Studenta îi întâlnește privirea cu o expresie sfidătoare, dar totuși alege să se așeze lângă Jess.

Jess tocmai se ridică în picioare, când brusc este zguduită din lateral. Se balansează stângace înapoi, în timp ce picioarele ei încearcă, fără succes, să își păstreze echilibrul și cade peste câteva scaune, din fericire libere. Metroul se oprește brusc, iar Jess își dă ochii peste cap. *A fost cât pe ce*, se gândește ea, în timp ce se îndreaptă pe scaun, așteptând ca trenul să pornească din nou. În schimb, sunetul metalic al interfonului din metrou începe să zumzăie și Jess aude începutul anunțului conductorului. Instinctiv, își întoarce capul spre ușa închisă a cabinei sale – ca și cum ar considera că este politicos să își îndrepte atenția către bărbatul din spatele peretelui.

— Îmi pare rău, oameni buni, spune vocea cu o ușurință exersată, deși Jess crede că poate auzi o notă de frustrare în tonul conductorului. Nu sunt sigur ce se întâmplă, dar dacă

aveți răbdare, voi obține niște informații și sper să ne putem continua drumul cât mai curând posibil...

Anunțul se întrerupe exact în același moment cu luminile, un scârțâit asurzitor înlocuind tonul profesional al conductorului. Întregul vagon se cufundă în întuneric.

— Ce naiba...

Jess își întoarce brusc capul, așteptând ca ochii să se obișnuiască cu întunericul impenetrabil și ca scârțâitul să înceteze. Dar se află la treizeci de metri sub pământ, sub greutatea Londrei care apasă asupra lor – nu este nicio lumină la care să se adapteze, iar sunetul i-a pătruns în canalul auditiv, străpungându-i creierul.

Panica o cuprinde încet. Secundele par să se întindă în minute, minutele în ore.

Trei

Ochii lui Jess lăcrimează, iar mâinile îi sunt atât de strânse pe urechi, încât crede că își va zdrobi craniul. O cuprinde o panică pură, instinctivă, *chimică* – terminațiile nervoase sunt în stare de alertă maximă, iar simțurile îi sunt inutile. Timpul își pierde sensul, iar singura ei noțiune despre trecerea lui este senzația bătăilor inimii, care îi zguduie pieptul. Așadar, când zgomotul se oprește, la fel de brusc cum a început, nu știe dacă a stat îngrozită în această poziție timp de zece secunde sau zece minute. Chiar și după ce zgomotul se oprește, un țiuit în urechi îi ia locul, iar Jess se întreabă dacă va mai auzi vreodată liniștea.

Se pare că și ceilalți pasageri au nevoie de același timp ca ea pentru a-și reveni. După câteva minute, lumina lanternelor de pe telefoane luminează porțiuni din vagon.

— Chloe, iubito, ești bine?

Aude întrebarea venind din direcția adolescenților, lanterna telefonului iluminându-i de jos, astfel că fețele lor sunt acoperite de umbre adânci. Fata dă din cap în tăcere către iubitul ei, cu ochii mari și clipind, și se cuibărește la pieptul lui. El pare ceva mai calm, dar Jess crede că se simte obligat să fie așa. El aruncă o privire prin vagon, peste capul lui Chloe, și întâlnește privirea lui Jess, care urmează exemplul tuturor

și își scoate telefonul, ținând lanterna sus, astfel încât să lumineze o porțiune mai mare din scaune. Ea îi aruncă o privire liniștitoare, imaginându-și propriile fete prinse aici jos.

— Sunteți bine? întreabă ea, iar băiatul pare vizibil ușurat că un adult se preocupă de starea lor.

Totuși, răspunsul lui este plin de bravadă, dorind să își impresioneze iubita.

— Da, suntem bine, spune el, doar un șoc, nu-i așa?

Jess dă din cap în semn de aprobare.

— *Tu* ești bine?

O voce gravă se aude de cealaltă parte a rândului de scaune, din direcția în care Jess crede că se află omul de afaceri mai în vârstă. Pentru o clipă, crede că vorbește cu ea și este pe punctul de a-l liniști, când își dă seama că lanterna telefonului său este îndreptată spre protestatară, care s-a prăbușit pe scaunul liber de lângă ea, cu brațele peste cap. Jess își îndreaptă lumina în aceeași direcție în care s-a întins fata, vizibil șocată, dar dând din cap.

— Ce naiba se întâmplă?

Jess vede că este băutorul de bere care se clatină, umbra lui întinzându-se amenințător peste vagonul din spatele lui.

— Evident, niciunul dintre noi nu știe asta, spune omul de afaceri cu un ton calm, forțat.

Îngrijorarea lui pare să se concentreze în continuare asupra studentei, așa că se ridică și se apropie de ea, așezându-se pe scaunul de lângă ea.

— Ești sigură că ești bine? o întreabă el încet. Nu pari a fi.

— Da, răspunde studenta, fără să pară convinsă de propriul răspuns. Sunt bine. Sufăr de migrene și am crezut că mă ia una. Scutură din cap, ca și cum ar încerca să își limpezească mintea. Mi-a luat un minut să-mi dau seama că nu e doar în capul meu.

— Bineînțeles că nu e doar în capul tău, replică brusc băutorul de bere. Nu toată lumea se învârte în jurul tău, la naiba.

— Bine, spune Jess, revenind la tonul vechii sale profesii, cu o lejeritate pe care nu credea că o mai are. Autoritar, calm. Să nu ne mai atacăm reciproc, asta nu va ușura deloc situația.

— Exact.

Vocea aceasta vine din direcția băutoarei de martini cu părul roșcat. Și ea își îndreaptă fasciculul de lumină spre băutorul de bere, așa că fața îi este ascunsă în umbră, dar Jess o vede încuviințând cu capul în direcția ei.

— Este...?

O altă voce se alătură grupului din direcția scaunelor demodate.

— Este normal așa ceva?

Are accent american și se apropie de băutorul de bere, sprijinindu-se nonșalantă de stâlp.

— Nu, suspină Jess, ridicând sprâncenele și închizând ochii în timp ce expiră încet. Ei bine, mie nu mi s-a mai întâmplat până acum.

Se uită în jur la ceilalți pasageri, care acum s-au adunat cu toții în jurul ultimului rând de scaune din fața cabinei conductorului, iluminată de o lumină albă neuniformă și de umbre adânci, contrastante, provenite de la telefoanele poziționate diferit.

— Sigur este o defecțiune, spune omul de afaceri, zâmbind liniștitor studentei, care pare să își recapete culoare în obraji. Vom porni la drum în curând. Aceste linii sunt vechi, astfel de lucruri se întâmplă uneori.

Lui Jess îi place încrederea lui și nu vrea să analizeze dacă este justificată sau nu. Își lasă capul pe spate și încearcă să își stabilizeze respirația, simțind umiditatea crescândă din tren

în jurul ei. Își scoate haina, când observă pelicula de transpirație care îi acoperă tot corpul.

— Sper că ai dreptate, spune roșcata, e foarte cald aici, nu-mi place ideea de a rămâne blocată prea mult timp.

— De ce nu am auzit nimic de la conductor? întreabă adolescentul, arătând cu o mână în direcția întunecată a cabinei.

— Cred că sunetul acela, spune Jess arătând deasupra ei, a fost o defecțiune a interfonului. Probabil încearcă să-și dea seama ce se întâmplă.

— Sper să o facă repede, spune adolescenta.

Întunericul dispare, iar o lumină galbenă umple becurile. Dar este o lumină slabă, parcă nu are energia necesară pentru a străluci la potențialul maxim.

— Ah, spune americanca zâmbind, gata. S-a rezolvat.

Dar Jess nu crede că totul s-a rezolvat. Luminile nu sunt atât de puternice pe cât ar trebui, iar trenul nu dă niciun semn că ar fi gata să pornească. Ea îl zărește pe omul de afaceri, care este încruntat.

— Astea sunt luminile de urgență, spune el, părând acum îngrijorat.

Băutorul de bere mormăie și se clatină spre ușă, lovind-o cu pumnul. Jess se ridică în picioare, cu mâinile ridicate în fața ei, acea atitudine autoritară și calmă învăluind-o din nou ca un vechi hanorac, care îi amintește de scurtul ei succes într-o echipă locală de fotbal pentru fete sub optsprezece ani.

— Bine, să nu ne agităm, spune ea. Mă duc să îl întreb pe conductor ce se întâmplă și dacă are vreo noutate pentru noi, bine?

Nimeni nu spune nimic în mod direct, dar toți aprobă.

Merge câțiva metri spre ușa conductorului și, când ridică mâna să bată, observă că este deschisă.